

APIE MOKSLININKĄ, PUNTUKĄ IR VELNIUS

Anykščiuose buvo labai didelis akmuo, vardu Puntukas. Buvo sakoma, kad Puntuko akmuo nukrito iš dangaus, bet niekas nežinojo kodėl. Žmonėms tai nerūpėjo, tiesiog grožėjosi juo.

Užtat vienam mokslininkui rūpėjo tai išsiaiškinti. Tai buvo seni metai, mokslininkas gyveno mažoje trobelėje ir visus savo bandymus atlikdavo joje. Mokslininkui reikėjo gabaliuko Puntuko akmens. Tą gabaliuką tyrinėjo dieną naktį...

Tą kartą bedirbdamas užmigo. Jį pažadino garsas, sklindantis iš akmenuko. Akmenukas švytėjo ir netikėtai iš jo išlindo velnias. Mokslininkas žiūrėjo, kas čia vyksta, jau norėjo klausti velnio, bet jį nutraukė velnio pirštas:

– Tu nieko nesakyk. Yra jūsų vadinamas Puntuko akmuo. Suskaldyk jį. Nebijok, aš geras velnias. Mano sūnus įstrigęs Puntuke, bet tu išgelbėjai mane ir gali išgelbėti mano sūnų.

Velnias pradingo, o mokslininkas kaip užprogramuotas ėjo skaldyti Puntuko. Pasiėmė sprogmenų ir juos uždegė. Puntukas sprogo labai garsiai ir prižadino visus Anykščių ir jų apylinkių gyventojus. Susirinkę žmonės pamatė šviesą, iš jos baltai raudonas išlindo velnias. Švytintis velnias netoliese pamatė tėtį.

Mokslininkas grožėjosi jaudinančiu velnio ir jo sūnaus susitikimo vaizdu, bet staiga pagalvojo: „O kaip Puntukas?“ Prilėkęs prie velnio paklausė, kaip bus su Puntuku. Tada velnias pamokė, kad paimtų tą mažą akmenėlį, iš kurio velnias išlindo, ir jį pasodintų. Iš to akmenėlio išaugs naujas Puntukas.

Mokslininkas pasodino akmenėlį ir stebėjo, kas bus. Laikas ėjo, akmenukas augo ir išaugo į tokį Puntuką, koks buvo anksčiau.

Gabrielius Usevičius, 5 kl.,
Panevėžio r. Dembavos progimnazija